



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobce R.K., nar. „X“, trvale bytem „X“, zastoupeného Michalem Solichem, advokátem**, se sídlem Československé armády 556, 500 03 Hradec Králové, proti **žalovanému Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Pardubicích**, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, 530 86 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2016, č. j. ZKI PA –0 –41/314/2016/5,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

V katastrálním území Prosečné probíhala v letech 2012 až 2016 obnova katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací, kdy se dosavadní katastrální mapa počítačovými prostředky převádí z analogového vyjádření do elektronické podoby (vznikne katastrální mapa v digitální formě s označením KMD /katastrální mapa digitalizovaná/). Při tomto druhu obnovy katastrálního operátu nedochází ke zjišťování průběhu hranic parcel s vlastníky a ani k jejich následnému zaměření v terénu. Hranice parcel se do nové KMD doplňují z dosud platné katastrální mapy převedené matematickou transformací rastrového souboru analogové mapy do souřadnicového systému jednotné trigonometrické sítě katastrální mapy (S-JTSK) a počítačovou vektorizací rastru mapy s využitím všech mapových děl a dostupných měřických dokumentací.

V rámci obnovy katastrálního operátu byla katastrálním úřadem odstraněna chyba (§ 36 zák. č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, dále též „katastrální zákon“, ve spojení s § 55 odst. 2 písm. c/ vyhl. č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí /katastrální vyhláška/, ve znění pozdějších předpisů, dále též „katastrální

vyhláška“) v zákresu části hranice mezi pozemky po obnově označenými jako poz. parc. č. 1305/4 a poz. parc. č. 1305/1 v katastrálním území Prosečné. Jednalo se o chybu, která vznikla zřejmým omylem při zákresu geometrického plánu č. 155-171/94. Část hranice správně představovaná spojnicemi lomových bodů č. 155-68 a č. 155-69 byla totiž mylně vyznačena jako spojnice lomových bodů č. 155-68 a č. 155-70 (uvedeným způsobem došlo k chybnému zákresu dotčené hranice do katastrální mapy, resp. k zákresu hranice v rozporu s podkladem - geometrickým plánem č. 155-171/94).

Proti obsahu obnoveného katastrálního operátu podal žalobce námitku (§ 45 odst. 3 katastrálního zákona), kterou žalovaný rozhodnutím ze dne 12.12.2016, č. j. ZKI PA-O-41/314/2016/5, ve spojení s rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 11.10.2016, č. j. OR-328/2016-610-31, zamítl. Konstatoval, že postupem katastrálního úřadu při odstraňování této chyby v rámci obnovy katastrálního operátu nebylo dotčeno vlastnické právo žalobce k předmětnému pozemku jako určité části zemského povrchu, došlo pouze ke změně v zobrazení předmětného pozemku v podobě parcely v katastrální mapě. Tvar i rozměry předmětného pozemku zůstaly nezměněny proti výsledku zeměměřické činnosti, jímž byl definován, tj. vůči měření provedenému a zaznamenanému v geometrickém plánu č. 155-171/94. Chybný zákres části hranice do mapy nelze považovat za chybu v geometrickém určení pozemku. Nedošlo ani ke změně umístění předmětného pozemku, neboť pozemek nadále sousedí s pozemky, které s předmětným pozemkem sousedily, byť i pod jiným označením parcel. Nedošlo ani ke změně výměry předmětného pozemku (ta navíc nebyla v nabývacím titulu /kupní smlouva ze dne 12. 2. 2007/ uvedena), stále je evidována nezpřesněná hodnota 3312 m².

Nadále je tak pozemková parcela katastru nemovitostí číslo 1305/4 v katastrálním území Prosečné v katastru nemovitostí evidována v hranicích a s výměrou 3312 m² podle výsledků obnovy katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací. Hranice pozemkové parcely číslo 1305/4 v katastrálním území Prosečné je (stejně jako v minulosti) vedena spojnicemi po bodech 155-69, 155-68, 155-20, 454-968, 456-1779, 456-1746, 456 – 1850, 456-1853, 456 – 1888 a 155-69. Hranice mezi pozemkovými parcelami číslo 1305/4 a 1305/1 v katastrálním území Prosečné byla vzdor námitkám žalobce ponechána beze změny.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný žalobci též připomněl, že předmětem kupní smlouvy ze dne 12.2.2007, na základě které žalobce nabyt vlastnické právo k dotčenému pozemku, byl pozemek tehdy vedený v tzv. zjednodušené evidenci. Hranice pozemku v tzv. zjednodušené evidenci v terénu neexistují a v případě koupě takového pozemku bez současného vytyčení jeho hranic v terénu se kupující vystavuje určitému riziku (nejistotě o skutečných hranicích nabývané nemovitosti) a tohoto rizika si žalobce měl být vědom.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2016, č. j. ZKI PA-O-41/314/2016/5, podal žalobce žalobu. Žalobce nezpochybňoval, že v minulosti došlo k chybě („pracovníka katastru“) při zákresu geometrického plánu č. 155-171/94 a část hranice správně představovaná spojnicemi lomových bodů č. 155-68 a č. 155-69 byla mylně vyznačena jako spojnice lomových bodů č. 155-68 a č. 155-70 (zákres hranice tak byl proveden v rozporu s podkladem - geometrickým plánem č. 155-171/94), tvrdil však, že opravou výše zmíněné chyby v rámci obnovy katastrálního operátu (§ 55 odst. 2 písm. c/ katastrální vyhlášky) došlo k zásahu do jeho vlastnického práva, neboť v důsledku opravy výše popsané chyby v katastrálním operátu „došlo k vytvoření nového pozemku, který neodpovídá nejenom tvarem tomu původnímu, nýbrž i jeho umístěním v terénu“. Navíc „obnovený pozemek nedisponuje

přístupem k veřejně přístupné komunikaci“. Dle žalobce by měl žalovaný, který se „snaží napravit chybu pracovníka katastru“, respektovat to, že pozemek žalobce „nabyl v dobré víře od státu“ a „bezmála ho 10 let v převáděném rozsahu užíval“. Žalobce též žalovanému vytкнуł, že se žalovaný „nedostatečně vypořádal s jeho námitkami“ (aniž by uvedl, jaké konkrétní námitky nebyly vypořádány) a dopustil se i jiných chyb - např. nesprávně uvedl, že námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu podal žalobce již dne 15.7.2015, což není pravda. Z těchto důvodů je dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a mělo by být zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) žalobou napadené rozhodnutí (přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s./) a dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í d ů v o d n á .**

Obnova katastrálního operátu je vyhotovení nového souboru geodetických informací a nového souboru popisných informací v elektronické podobě. Tuto činnost zahajuje katastrální úřad bez návrhu. Je možné ji provést mimo jiné i přepracováním souboru geodetických informací (jak tomu bylo v projednávané věci), kdy katastrální operát zůstává zachován s tím, že dosavadní katastrální mapa se převádí do elektronické podoby. Při obnově katastrálního operátu přepracováním se tedy, na rozdíl od obnovy katastrálního operátu mapováním, nevychází z nového vyšetření hranic jednotlivých parcel v terénu, ale dosavadní katastrální mapa je převedena z pevné podložky do počítačového souboru, který umožňuje vedení katastrální mapy pomocí výpočetní techniky. Z nové digitální mapy jsou pak vypočteny zpřesněné výměry parcel, aniž by tímto byly jakkoliv dotčeny právní vztahy k předmětným nemovitostem.

Obnova katastrálního operátu je tedy souborem úkonů katastrálního úřadu technického a evidenčního charakteru (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 15.6.2005, č. j. Konf 90/2004 – 12, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3.1.2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003, uveřejněný pod č. 15/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, popř. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26.7.2007, č. j. 29 Ca 162/2005 - 52, publikovaný pod č. 1432/2008 Sb. NSS). Obnova katastrálního operátu nemá vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitostem a nemůže měnit vlastnictví k nim (to se ostatně ani v projednávané věci prima vista nestalo, došlo pouze ke změně v zobrazení pozemku v podobě parcely v katastrální mapě), a proto žalobou napadeným rozhodnutím nemohlo být zasaženo vlastnické právo žalobce. Ostatně správní orgány mohou rozhodovat ve věcech soukromého práva pouze tehdy, jestliže tak stanoví zákon (§ 7 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „o. s. ř.“). Žádný zákon ovšem tuto pravomoc katastrálním úřadům nezakládá. Jediným orgánem, který má pravomoc rozhodovat spory o průběh hranice pozemků, je soud v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.; shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.6.2009, čj. 9 As 49/2008 - 52; z civilní judikatury především viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.7.2004, sp. zn. 22 Cdo 2035/2003, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.5.2002, sp. zn. 22 Cdo 1908/2000).

Dále je třeba uvést, že při obnově katastrálního operátu přepracováním se provede též oprava zjištěných chyb v katastru (§ 55 odst. 2 písm. c/ katastrální vyhlášky). Opravují se nejen chybné údaje, které vznikly nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem, ale též chybné údaje, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru (§ 36 odst. 1 katastrálního zákona). Za zřejmý omyl lze považovat takovou chybu, která je jasná každému odborníkovi na danou oblast (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.8.2016, č. j. 6 As 264/2015 – 51, bod 29). Zřejmým omylem tak může být např. zápis provedený v rozporu s listinou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.5.2016, č. j. 6 As 166/2015 – 27, bod 31). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, publikovaný pod číslem č. 2098/2010 Sb. NSS).

Z výše uvedeného je zřejmé, že institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin (ne k nápravě nesouladu mezi evidovanými údaji a faktickým stavem v terénu /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.11.2014, č. j. 7 As 119/2014 – 53/). Mění se jím evidované údaje, aniž by se tak mohlo založit či pozbyt vlastnické či jiné právo k nemovitosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.8.2006, č. j. 2 As 58/2005 – 125, publikovaný pod č. 986/2006 Sb. NSS, z poslední doby srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.5.2016, č. j. 5 As 97/2014 – 19). Jinými slovy rozhodnutí katastrálních úřadů o opravě chyby v katastrálním operátu mají pouze evidenční účinky, neřeší konečným způsobem otázku, kdo má jaký právní vztah ke které konkrétní nemovitosti, ale pouze, kdo jako oprávněný či povinný ve vztahu k určitým nemovitostem bude v katastru zapsán, respektive v jaké podobě budou určité nemovitosti v katastru evidovány (zákresy v katastrální mapě, výměra parcely apod. /v podrobnostech viz BAREŠOVÁ, E., BLÁHOVÁ, I., DOUBEK, P., JANEČEK, B., NEDVÍDEK, L., ŠANDOVÁ, H. *Katastrální zákon. Komentář*. Praha: Wolters, Kluwer, a. s., 2015, 472 s./).

Ani opravou chyby při obnově katastrálního operátu proto nemůže dojít k zásahu do vlastnického práva. Tento závěr není výrazem nedotknutelnosti činnosti správního orgánu a vyloučení možnosti kontroly či nápravy jeho postupu, nýbrž odráží odlišnou roli správních orgánů a soudů rozhodujících v občanském soudním řízení, kdy prvním z nich náleží pouhá evidence práv k nemovitostem v katastru na základě předložených listin a druhým z nich náleží v případě nejasností rozhodování o tom, komu ve skutečnosti právo náleží (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.3.2011, č. j. 4 As 34/2010 – 41, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4.1.2017, č. j. 9 As 58/2016 – 42, bod 21).

K zásahu do vlastnického práva žalobce proto prima facie nemohlo dojít ani v projednávané věci. V daném případě totiž není sporu o tom, že došlo pouze ke změně v zobrazení pozemku v podobě parcely v katastrální mapě (nemohlo proto dojít „ke změně umístění pozemku v terénu“, jak žalobce tvrdil), když byla odstraněna chyba (jejíž existenci žalobce v žalobě nezpochybňoval), která v minulosti vznikla zřejmým omylem při zákresu geometrického plánu č. 155-171/94 (část hranice správně představovaná spojnicemi lomových bodů č. 155-68 a č. 155-69 byla mylně vyznačena jako spojnice lomových bodů č. 155-68 a č. 155-70). Takový postup je zcela běžný. Jak totiž již v odůvodnění rozsudku ze dne 11.7.2009, č. j. 7 As 71/2008 – 48, konstatoval Nejvyšší správní soud, „pokud dojde k vyznačení (a dle údajů v katastru k následnému vytyčení) hranice v důsledku zřejmého omylu,

tedy dojde k rozporu zakreslení s obsahem podkladových listin, je na místě řízení ve věci opravy ve smyslu § 8 katastrálního zákona“ (dnes § 36 katastrálního zákona – pozn. soudu; shodně srov. též odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.4.2017, č. j. 10 As 307/2016 – 38, bod 18). Současně přitom platí, že stáří podkladů, s nimiž není zakreslení hranice v souladu, nehraje roli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2013, č. j. 7 As 131/2012-32).

Znovu je třeba připomenout, že tvar i rozměry předmětného pozemku zůstaly nezměněny proti výsledku zeměměřické činnosti, jímž byl definován, tj. vůči měření provedenému a zaznamenanému v geometrickém plánu č. 155-171/94. Nedošlo ani ke změně umístění předmětného pozemku, neboť pozemek nadále sousedí s pozemky, které s předmětným pozemkem sousedily, byť i pod jiným označením parcel. Nedošlo ani ke změně výměry předmětného pozemku (ta navíc nebyla v nabývacím titulu uvedena), nadále je evidována nezpřesněná hodnota 3312 m². Nebyl tedy „vytvořen nový pozemek“, jak tvrdil žalobce v žalobě.

Lze tedy uzavřít, že katastrální úřad (a žalovaný, který postup katastrálního úřadu aproboval) postupoval v souladu se zákonem, pokud v rámci obnovy katastrálního operátu odstranil chybu (§ 36 katastrálního zákona ve spojení s § 55 odst. 2 písm. c/ katastrální vyhlášky) v zákresu části hranice mezi pozemky po obnově označenými jako poz. parc. č. 1305/4 a poz. parc. č. 1305/1 v katastrálním území Prosečné, která vznikla zřejmým omylem při zákresu geometrického plánu č. 155-171/94. Opravou zmíněné chyby v katastrálním operátu došlo pouze k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin (nedošlo však k zásahu do vlastnického práva žalobce). Ostatně odstranění rozporů mezi nimi je smyslem a účelem institutu opravy chyby v katastrálním operátu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8.8.2006, č. j. 2 As 58/2005 – 125, publ. pod č. 986/2006 Sb. NSS, ze dne 24.4.2013, č. j. 7 As 131/2012 – 32, publ. pod č. 2902/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 25.2.2011, č. j. 5 As 88/2009 – 75).

K námitce žalobce, že pozemek „nabyl v dobré víře od státu“ a „bezmála ho 10 let v převáděném rozsahu užíval“, je třeba uvést, že soud nepochybně, že plynutím času může dojít ke změně obsahu vlastnických práv - například vydržením. K vydržení však katastrální úřad a žalovaný v řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, přihlídnout nemůže a musí (stejně jako správní soud) odkázat vlastníka (žalobce) k soukromoprávním institutům, především k určovací žalobě, případně k institutu náhrady škody, byla-li mu škoda činností (chybou) katastrálního úřadu způsobena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2013, č. j. 7 As 131/2012-32). Taktéž přístup k pozemku žalobce je možno zajistit smluvně zřízením služebnosti (ustanovení § 1257 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů).

Důvodná není ani námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Podle konstantní judikatury lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně ve věci správní orgán rozhodl, popř. rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je pak založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy,

kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Na tomto místě je možno poukázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25.6.1996, č. j. 6A 825/95-7, v jehož odůvodnění Vrchní soud v Praze uvedl: „Soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes nedostatečné odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné... Pouze za situace, kdy spis neobsahuje nic, z čeho by bylo možno usoudit na to, z jakých podkladů správní orgán vycházel (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 správní řád) a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil, nezbyvá soudu, než bez dalšího napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost bez nařízení jednání (§ 250f o. s. ř.) zrušit“. Tyto závěry akceptoval opakovaně i Nejvyšší správní soud (za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2007 ve věci sp. zn. 6Ads 87/2006), který si je plně vědom toho, že účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.

S přihlédnutím k výše uvedenému nelze než uzavřít, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelná nejsou. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a i z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jak bylo rozhodnuto. Oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí též podrobně popsaly, jaké skutečnosti v řízení zjistily, jak je právně posoudily a jakým úvahami se přitom řídily. Správní orgány se též vypořádaly se všemi relevantními námitkami žalobce, a to způsobem zcela odpovídajícím jejich závažnosti a konkrétnosti (ostatně žalobce neuvedl, jaká námitka nebyla správními orgány vypořádána). Chyby v psaní (např. chybné datum podání námitek) neměly vliv na přezkoumatelnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Lze tedy shrnout, že ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovaný, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o žalobě příslušelo, se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. května 2017

Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Marešová